

Tychuk T.O.

Kyiv National University of Trade and Economics

PLACE AND ROLE OF EVALUATION AS PART OF THE METHOD OF ACCOUNTING FOR DIFFERENT STAGES OF THE BUSINESS CYCLE

Summary

Article deals with the place and role of valuation as one of the elements of the accounting method in relation to different stages of accounting cycle of enterprise from occurrence of business transaction till its inclusion in the financial statements.

Keywords: valuation, element of accounting method, accounting cycle, stage.

УДК 338.486

МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ТУРИЗМІ

Хлопак С.В.

Київський національний торговельно-економічний університет

У статті досліджуються проблеми формування державної інвестиційної політики в галузі туризму. Запропоновані математичні методи оцінки її ефективності. Обґрунтована необхідність регіоналізації державних інвестиційних програм. Визначені пріоритетні напрями інвестування для туристично-рекреаційних регіонів з різними показниками інвестиційної привабливості.

Ключові слова: туризм, інвестиції, державна інвестиційна політика, інвестиційна привабливість, регіональний розвиток.

Постановка проблеми. В умовах глибокої фінансово-економічної кризи проблема недостатності існуючих джерел покриття нагальних інвестиційних потреб вітчизняної галузі туризму набуває особливої актуальності. Динаміка власних доходів туристичних підприємств, призначених для капіталізації (прибуток, амортизаційні відрахування), здебільшого перебивається зростанням цін у капітальному будівництві, падінням валютного курсу та посиленням податкового тиску на підприємницьку діяльність. В умовах, що склалися, компенсування нестачі ресурсів ринкових агентів на неінфляційній основі виявляється неможливим і за рахунок державних асигнувань. Дефіцитність бюджету та високий рівень недофінансування соціальної сфери не дозволяють сподіватися на збільшення у найближчі роки централізованих інвестицій до розмірів, необхідних для повного подолання галузевої кризи капіталовкладень та активного оновлення матеріально-технічної бази туризму.

Зниження внутрішньої інвестиційної активності на туристичному ринку України у теперішній час повинно відшкодуватися передусім адекватним збільшенням обсягів іноземних та приватних вітчизняних вкладень у інвестиційні проекти туристичного спрямування. Проте для його забезпечення та нормалізації відтворювального процесу в галузі потрібні принципово нові інструменти державного впливу на розвиток та функціонування ринку капіталів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми інвестиційного забезпечення туристичної діяльності розглядаються у працях багатьох зарубіжних та вітчизняних вчених. Різні його аспекти знайшли своє відображення у наукових роботах Ф. Котлера, В.А. Квартальнова, А.Б. Здорова, А.П. Ковальчука, М.П. Мальської, Н.Д. Закоріна [1], О.О. Колесник [2] та багатьох інших. Ними достатньо ґрунтовно досліджені питання провадження

державної інвестиційної політики в галузі туризму, особливості інвестиційних процесів у туризмі, оцінки ефективності використання державних та приватних інвестицій при реалізації галузевих бізнес-проектів.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Водночас, розглядаючи механізми управління інвестиційною діяльністю та проблеми залучення інвестицій до туристичної галузі, зазначені автори використовують переважно недиференційований підхід до об'єкту дослідження, не звертаючи належної уваги або ігноруючи зовсім існування суттєвих розбіжностей у початкових ресурсних передумовах розвитку туризму у різних регіонах країни та існування у них особливих інвестиційних потреб щодо розвитку туристичної діяльності.

Метою статті є оцінка впливу механізмів державного інвестиційного регулювання на розвиток туристичної діяльності в Україні та визначення пріоритетних напрямів розробки регіональних інвестиційних стратегій з урахуванням інтегральної та часткової оцінок інвестиційної привабливості туристично-рекреаційних територій.

Виклад основного матеріалу. Дефіцит внутрішніх інвестиційних ресурсів підприємств вітчизняного туристично-рекреаційного комплексу та відтік індивідуальних туристів у бік приватного сектору призводять до простою наявної матеріальної бази туризму та уповільнення темпів її оновлення і реконструкції. Цими ж причинами багато в чому пояснюється і досить стриманий інтерес до туристичного бізнесу з боку зовнішніх, національних та іноземних, інвесторів.

За таких умов об'єктивно посилюється роль державного регулювання інвестиційного процесу в галузі туризму. Обґрунтована та виважена політика сприяння його активізації, підкріплена реальною програмою дій, підвищує впевненість представни-

ків фінансових кіл у тому, що пропонувані для реалізації проекти знаходяться у повній відповідності з урядовою стратегією розвитку і одержать необхідну підтримку на державному рівні. Особливого значення для інвесторів набувають, крім того, стабільність економічної ситуації; прозорість законодавчої бази регулювання інвестиційної діяльності; фактичні та перспективні розміри місцевих ринків; рівень правової захищеності капіталів, введеного майна і дивідендів; визначеність відносин власності; наявність дійової системи страхування інвестицій; ступінь розвитку фінансового сектору та ринку цінних паперів; конвертованість національної валюти; порядок нарахування амортизації; ділова та професійна кваліфікація місцевих підприємців тощо.

Незважаючи на прийняття з часу проголошення незалежності великої кількості нормативно-правових актів, які безпосередньо регулюють інвестиційну діяльність, варто зазначити, що українські владні інституції проводили в цей період загалом вкрай непослідовну політику в сфері заохочення інвестицій. І без того заплутане чинне законодавство постійно зазнавало змін та доповнень, які часто суттєво погіршували існуючі організаційно-економічні умови інвестування. Разом з тим, і дотепер залишається багато невирішених питань, що стосуються його нормативного забезпечення, в тому числі у галузі податкового, валютного та банківського регулювання, надання гарантій, механізму реалізації заставного права і т.д. Ефективному розгортанню проектів розвитку туристичної діяльності в Україні перешкоджають обмежена кількість надійних партнерських банків, високі процентні ставки, відсутність пільгових умов функціонування підприємств туризму, принаймні, у перші роки освоєння інвестицій.

Специфіка туристичної галузі у багатьох випадках вимагає від держави виконання функцій не лише регулятора інвестиційного процесу, але і активного його учасника. Вагомим бюджетним вкладень потребує вирішення завдань просування національного туристичного продукту на зарубіжних ринках, фінансування проектів розвитку туристичної інфраструктури країни, а саме реконструкції аеропортів та автомагістралей, облаштування пляжів і паркових зон, будівництва центрів відпочинку та об'єктів спортивного призначення, здійснення екологічного захисту територій і т.д. Зволікання з реалізацією цих заходів спричинює, насамперед, відсутнє ускладнення процесу залучення до сфери туризму іноземних інвестицій, з якими в Україні, принаймні на рівні місцевих адміністрацій, пов'язуються великі надії на подолання проблеми безробіття та поступове реконструювання регіональної економіки. Адже будь-який інвестор, що володіє достатніми фінансовими ресурсами для вкладення в капіталомісткі проекти, ризикуватиме тільки тоді, коли буде впевнений у потенційному ринку.

У цьому сенсі активність інвестиційної діяльності в галузі туризму безпосередньо залежить і від потужності туристичного потоку, тому такі засоби державної політики, як сприяння диверсифікації готельної пропозиції шляхом фінансової підтримки малого бізнесу, субсидування деяких категорій туристів, розвиток накопичувальних схем, що заохочують внутрішній туризм та ін., також мають позитивне значення для формування в туристичній сфері сприятливого інвестиційного клімату.

Фактична відсутність вищеперерахованих дій призводить до вкрай низького взаємозв'язку обсягів інвестування (фактор А) зі зростанням доходів туристичних підприємств (фактор В). Ступінь його щільності можна опосередковано встановити

за допомогою коефіцієнта взаємної відповідності вказаних показників в розрізі окремих адміністративно-територіальних одиниць України. Якщо питому вагу останніх за кожною групою розподілу позначити відповідно через ω_i для фактора А та ω_j для фактора В, то при незалежності порівнюваних явищ формула обчислення міри неоднорідності Шеннона (Н) з урахуванням сукупної ентропії як суми індивідуальних, набуває вигляду:

$$H(A + B) = H(A) + H(B) = -\sum_{i=1}^m \omega_i \log_2 \omega_i - \sum_{j=1}^m \omega_j \log_2 \omega_j \quad (1)$$

де m – кількість груп адміністративно-територіальних одиниць, виділених за кожним із факторів.

При залежності явищ:

$$H(AB) = -\sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^m \omega_{ij} \log_2 \omega_{ij} \quad (2)$$

З теорії інформації відомо, що $H(A+B) \geq H(AB)$, причому, чим більшим є співпадання територіальних контурів за обома факторами, тим більшою виявляється різниця між лівою та правою частинами наведеної нерівності (ΔH_{AB}):

$$\Delta H_{AB} = H(A+B) - H(AB) \quad (3)$$

Коефіцієнт взаємної відповідності явищ, таким чином, може бути розрахований віднесенням величини ΔH_{AB} до $H(AB)$:

$$K_{AB} = \frac{\Delta H_{AB}}{H(AB)} \cdot 100\% \quad (4)$$

Інформаційна сітка для його визначення у випадку, що розглядається, представлена в таблиці 1. Зауважимо, що вибір у ній в якості «інвестиційного» фактора приросту процентного відношення розмірів інвестування до обсягів реалізації туристичних послуг пояснюється настільки малими вкладеннями коштів у розвиток матеріальної бази туризму в деяких областях, коли навіть їх багаторазове зростання саме по собі не може суттєво впливати на узагальнені кількісні показники ефективності функціонування туристичних підприємств регіону.

Таблиця 1
Визначення коефіцієнта взаємної відповідності динаміки інвестування у матеріальну базу туризму та обсягів реалізації туристичних послуг у 2011-2013 рр.

Приріст %-го відношення розмірів інвестування до обсягів реалізації туристичних послуг, (А)	Темп росту обсягів реалізації туристичних послуг, (В)				ΣA
	менше 75%	75 – 100%	100 – 125%	понад 125%	
менше -5%	3	1	2	2	8
	0,111	0,037	0,074	0,074	0,296
-5 – 0%	0,352	0,176	0,278	0,278	0,520
	2	1	2	0	5
0 – 5%	0,074	0,037	0,074	0,000	0,185
	0,278	0,176	0,278	0,000	0,451
понад 5%	3	1	0	1	5
	0,111	0,037	0,000	0,037	0,185
понад 5%	0,352	0,176	0,000	0,176	0,451
	0	4	3	2	9
ΣB	0,000	0,148	0,111	0,074	0,333
	0,000	0,408	0,352	0,278	0,528
ΣB	8	7	7	5	27
	0,296	0,259	0,259	0,185	1,000
	0,520	0,505	0,505	0,451	0,000

Джерело: розроблено автором на основі [3, 4]

За даними таблиці віднаходимо:

$$H(A) = 0,520 + 0,451 + 0,451 + 0,528 = 1,950$$

$$H(B) = 0,520 + 0,505 + 0,505 + 0,451 = 1,981$$

$$H(AB) = 3,560; \Delta H_{AB} = 1,950 + 1,981 - 3,560 = 0,371$$

$$K_{AB} = \frac{0,371}{3,560} \cdot 100\% = 10,4\%$$

Підтверджений розрахунками стан справ, при якому динаміка доходів суб'єктів туристичної діяльності лише на 10,4% визначається обсягом освоєваних ними капітальних вкладень, заслуговує негативної оцінки, навіть зважаючи на те, що отриманий коефіцієнт насправді є дещо більшим, оскільки не враховує хронологічного розриву між здійсненням та одержанням віддачі від інвестицій, а також пов'язаних цим простоїв експлуатаційних потужностей підприємств.

Досвід попередніх років показує, що проблеми відродження та подальшого розвитку інвестиційного потенціалу туристичної сфери України навряд чи вдасться вирішити прийняттям одночасних регулюючих актів або низкою розрізаних організаційно-технічних заходів. Систематизувати їх використання повинна розробка концептуальної схеми інвестиційного процесу, яка, з одного боку, виходила б із соціально-економічних завдань, що потребують невідкладного розв'язання, а з іншого, із реальних можливостей ще до кінця не зруйнованого вітчизняного інвестиційного комплексу.

Базовою передумовою ефективності дії цієї схеми має стати регіоналізація усіх аспектів здійснення державної інвестиційної політики, що передбачає, по-перше, перерозподіл прав і повноважень між центром і регіонами на користь останніх, а по-друге, посилення впливу держави на регіональний розвиток за допомогою інвестиційних рішень. У цьому разі не обійтися без створення регіональних державних програм, якими б визначалися умови прискореного розвитку перспективних територіально-господарських комплексів та чітко окреслювалися засоби їх досягнення, що можуть виступати у вигляді прямого державного інвестування, залучення іноземного капіталу, формування спеціальних фондів цільового фінансування, пільгового оподаткування та кредитування, особливо у тих районах, де склалися найсприятливіші обставини для економічного зростання, або, навпаки, мають місце надзвичайні екологічна, демографічна та ін. ситуації.

Поряд із встановленням сприятливого інвестиційного клімату ключовим питанням у розробці стратегії залучення до галузі туризму міжнародних інвестицій є створення методологічно обґрунтованої системи комплексного моніторингу привабливості туристично-рекреаційних територій країни як об'єктів інвестування. Аналіз свідчить, що переважна більшість інвестиційних рішень в сфері туристичного бізнесу сьогодні приймається головним чином емпіричним шляхом без аналізу ресурсного, виробничого та демографічного потенціалу регіону, в територіальних межах якого передбачається здійснення капітальних вкладень. Зі зрозумілих причин це істотно підвищує ступінь їх ризикованості та, як наслідок, значно скорочує розміри регіональних інвестиційних потоків.

Крім відкриття нових можливостей географічної диверсифікації вкладень для вітчизняних та зарубіжних інвесторів оцінка інвестиційної привабливості рекреаційних територій є також важливим завданням регіональної туристичної політики. Зокрема, у тій її частині, де цілі та напрями розвитку туризму в регіонах співвідносяться з наявними ресурсами їх реалізації.

На відміну від інших створюваних з аналогічними цілями методик універсального та галузевого характеру, механізм визначення інвестиційного потенціалу туристичних територіальних комплексів в першу чергу повинен передбачати дослідження ресурсних передумов забезпечення їх атрактивності для подорожуючих: унікальності природних та антропогенних ландшафтів, концентрації загальновідомих пам'яток історії, культури, археології та містобудування, об'єктів монументального і садово-паркового мистецтва. В той же час, оскільки ефективно залучення перерахованих факторів до процесу формування туристичного продукту безпосередньо залежить від сприятливості економічного та технологічного середовища їх використання, належну увагу в процесі аналізу необхідно приділяти вивченню транспортної доступності регіону, розвиненості його інвестиційної інфраструктури, насиченості місцевого туристичного ринку, розгалуженості регіональної мережі закладів торгівлі та громадського харчування, зайнятості населення і т.д. Особливого ставлення до того ж потребує врахування питомих показників екологічного забруднення досліджуваних територій.

У відповідності з вказаними вимогами в основу оцінки інвестиційної привабливості туристично-рекреаційних регіонів України, на нашу думку, мають бути покладені 5 груп факторів:

1. Природно-ресурсні та екологічні.
2. Історико-культурні.
3. Інфраструктурні.
4. Фактори туристичного освоєння території.
5. Соціально-економічні.

Їх кількісна формалізація здійснювалася нами за офіційними статистичними даними 2009-2013 рр. Державного агентства України з туризму та курортів, Державної служби статистики, Міністерства регіонального розвитку та будівництва, Міністерства охорони навколишнього природного середовища тощо в розрізі 24 областей країни та Автономної Республіки Крим.

Розрахунок синтетичних показників інвестиційної привабливості певного регіону за кожною групою факторів проводився при цьому згідно з авторською формулою (1), вираз під коренем у якій являє собою середньоквадратичне відхилення індивідуальних кількісних характеристик регіону від «еталонного» рівня:

$$R_i = 1 - \sqrt{\frac{\sum_{j=1}^n (1 - r_j)^2}{n}}, \quad (5)$$

де R_i – синтетична оцінка інвестиційної привабливості регіону за i -ою групою факторів;

r_j – часткові оцінки за кожним (j -им) фактором i -ої групи: $r_j = \frac{N_j}{N_{max}}$;

N_j – фактичний (об'ємний) показник регіону за j -им фактором;

N_{max} – максимальний показник N_j серед обстежуваних регіонів;

n – кількість показників (факторів) i -ої групи.

Порівняно з методами рангового аналізу, що у подібних випадках найчастіше зустрічаються в науковій літературі, використання запропонованого порядку обчислень дозволяє отримати набагато об'єктивнішу картину існуючої міжрегіональної диференціації за предметом дослідження.

Значення інтегральних показників, визначені з урахуванням отриманих експертним шляхом коефіцієнтів вагомості розглянутих груп факторів, дозволили здійснити розподіл туристично-рекреаційних регіонів України за рейтингом їх інвестиційної привабливості:

1) *регіони найвищої інвестиційної привабливості*: АР Крим, м. Київ та Київська область, Львівська, Івано-Франківська, Чернівецька, Закарпатська області;

2) *регіони високої інвестиційної привабливості*: Тернопільська, Одеська, Волинська, Рівненська, Хмельницька, Чернігівська, Черкаська області;

3) *регіони середньої інвестиційної привабливості*: Запорізька, Вінницька, Харківська, Херсонська, Сумська, Миколаївська, Полтавська області;

4) *регіони низької інвестиційної привабливості*: Дніпропетровська, Донецька, Кіровоградська, Житомирська, Луганська області.

Відповідно до особливостей інвестиційних умов регіонів у складі виділених територіальних груп для кожної з них можуть бути рекомендовані пріоритетні напрями здійснення капіталовкладень у будівництво і реконструкцію об'єктів туристичної сфери (табл. 2).

З огляду на відносно стійкий характер регіональних факторів, прийнятним для періодичного

Таблиця 2

Інвестиційна характеристика туристично-рекреаційних регіонів України

Групи регіонів	Умови інвестиційної діяльності	Пріоритетні напрями інвестування
Регіони найвищої інвестиційної привабливості	Найпотужніший ресурсний потенціал розвитку туризму, який формують, передусім, якісні географічні характеристики регіонів: наявність гірських масивів (за винятком Київської області), вихід до моря (Крим), близькість державного кордону. 5 з 6 регіонів групи мають найбільші в країні синтетичні показники сприятливості історико-культурних факторів. Особливе місце Київської області визначає столичний статус її адміністративного центру. Щільність обслуговуваного туристичного потоку в середньому на 50% вище, ніж в цілому по Україні. Розгалужена інвестиційна та туристична інфраструктура.	Будівництво курортних готелів і санаторіїв, облаштування пляжів, аквапарків, об'єктів спортивного та оздоровчого призначення (Крим). Діловий, екскурсійний, релігійний туризм; будівництво приміських туристичних комплексів і баз відпочинку (Київ та Київська область, Львів). Сільський зелений туризм; спорудження гірськолижних станцій і трас, підйомників, канатних доріг, невеликих гірських готелів і молодіжних турбаз (гірські райони Карпат і Криму). Будівництво закладів індустрії дозвілля та розваг у великих містах і туристичних центрах.
Регіони високої інвестиційної привабливості	Синтетичні показники інвестиційної привабливості на 10-30% нижче, ніж у регіонів першої групи. Одеська область характеризується високим рівнем розвитку туристичної інфраструктури (6 місце у загально-державному рейтингу) та сприятливими соціально-економічними умовами для реалізації інвестиційних проектів в сфері туризму (7 місце). Привабливість інших регіонів обумовлюють головним чином природно-ресурсні та історико-культурні фактори. Рівень туристичного освоєння перших чотирьох за інтегральною оцінкою областей групи відповідає середнім по країні показникам.	Будівництво приморських та при-озерних пансіонатів, баз відпочинку, молодіжних таборів (Одеська, Рівненська, Волинська області). Використання в рекреаційних цілях периферійних (буферних) зон національних парків і природних заповідників (Черкаська, Тернопільська, Хмельницька, Одеська області). Реконструкція старовинних замків і фортець (Волинська, Тернопільська, Рівненська, Хмельницька області). Релігійний туризм (Чернігівська область – християнство; Черкаська – хасидизм).
Регіони середньої інвестиційної привабливості	Досить обмежений потенціал природних та історико-культурних ресурсів. Туристичний профіль більшості областей визначають гідрологічні об'єкти: судноплавні ріки та рекреаційні акваторії морів. Туристична освоєність території, розгалуженість інфраструктури туризму та сприятливість соціально-економічних умов характеризуються подібними до другої групи регіонів середніми показниками. Полтавська, Вінницька, Херсонська та Сумська області відзначаються високим рівнем забезпеченості сільськогосподарською продукцією (відповідно 2, 4, 9 і 10 місця в Україні) та переважно невеликою вартістю робочої сили.	Сільський зелений та аграрно-рекреаційний туризм (Вінницька, Полтавська, Сумська області). Діловий, промисловий туризм; будівництво приміських закладів відпочинку населення (Харків, Запоріжжя, Миколаїв). Спорудження об'єктів інфраструктури водного туризму: флотелів, ботелів, човнових станцій (на узбережжі морів та вздовж великих річок). Створення соціально орієнтованих підприємств курортно-рекреаційної сфери у приморських районах Херсонської, Миколаївської та Запорізької областей.
Регіони низької інвестиційної привабливості	Низька туристична освоєність території та посередні соціально-економічні умови для капіталовкладень в туристичні об'єкти. Водночас східні області групи з високим загально-економічним потенціалом (Донецька, Дніпропетровська) мають найрозвиненішу в країні інфраструктуру туризму та великий внутрішній попит на туристичні послуги. Інвестиційний рейтинг інших регіонів забезпечує наявність незначних історико-культурних (Кіровоградська область) та природно-географічних ресурсів (Житомирська область). Дніпропетровська та Кіровоградська області перетинаються великими судноплавними ріками; а один з кордонів Донецької утворює частина узбережної смуги Азовського моря. Усі синтетичні показники інвестиційної привабливості Луганської області є одними з найнижчих в Україні.	Діловий, альтернативний (екстремальний), промисловий туризм (Донецька, Дніпропетровська, Луганська області). Будівництво санаторіїв і туристичних баз поблизу великих міст та у Приазов'ї для літнього відпочинку мешканців густионаселених районів Донбасу. Річковий туризм (Дніпропетровська, Кіровоградська області). Створення антропогенних рекреаційних ландшафтів: тематичних парків, ботанічних садів, штучних об'єктів для спортивного туризму. Будівництво мотелів, ротелів, кемпінгів на автодорожніх шляхах (східні області).

оновлення сформованого інвестиційного рейтингу територій слід вважати термін у 3-4 роки. Протягом вказаного часу може зазнавати виправданих ситуацією коректувань і склад покладених в його основу аналітичних показників.

Створення хронологічно актуалізованої бази даних щодо інвестиційного потенціалу туристичних регіонів України дозволить великим компаніям та фірмам розробляти власну інвестиційну стратегію на тривалу перспективу, пов'язуючи її з можливостями регіональних туристичних ринків та ринків засобів виробництва, точніше враховувати ризик реалізації проектів капіталовкладень та прогнозувати їх економічну ефективність.

Висновки і пропозиції. Недосконалість державної інвестиційної політики в умовах обмеженості внутрішніх інвестиційних ресурсів та фактичної відсутності бюджетного фінансування розвитку ту-

ристичної галузі викликають уповільнення темпів оновлення матеріально-технічної бази вітчизняного туризму та зниження рівня його міжнародної конкурентоспроможності. На тлі глибокої фінансово-економічної кризи тенденційно послаблюється і залежність між обсягами капітальних вкладень та показниками результативності функціонування туристичних підприємств, що з неминучістю призводить до зменшення їх зацікавленості у нарощуванні інвестиційної активності. Усе це вимагає пошуку нових механізмів впливу на галузеві інвестиційні процеси, які були б орієнтовані на отримання максимальної віддачі за наявних можливостей. Перспективним напрямом вирішення поставленого завдання, на нашу думку, є розробка регіональних інвестиційних програм, складених з урахуванням ресурсних передумов та індексів інвестиційної привабливості туристично-рекреаційних територій.

Список літератури:

1. Закорин Н. Д. Инвестиционное развитие сферы туризма региона / Н. Д. Закорин // Российское предпринимательство. – 2006. – № 2(74). – С. 101-106.
2. Колесник О. О. Оцінка інвестиційного забезпечення розвитку туризму в Україні / О. О. Колесник // Економіка. Управління. Інновації. – 2011. – № 2(6).
3. Туристична діяльність в Україні у 2011 році: статистичний бюлетень. – К.: Державна служба статистики України, 2012. – 76 с.
4. Туристична діяльність в Україні у 2013 році: статистичний бюлетень. – К.: Державна служба статистики України, 2014. – 272 с.

Хлоп'як С.В.

Киевский национальный торгово-экономический университет

МЕХАНИЗМ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В ТУРИЗМЕ

Аннотация

В статье исследуются проблемы формирования государственной инвестиционной политики в области туризма. Предложены математические методы оценки ее эффективности. Обоснована необходимость регионализации государственных инвестиционных программ. Определены приоритетные направления инвестирования для туристско-рекреационных регионов с разными показателями инвестиционной привлекательности.

Ключевые слова: туризм, инвестиции, государственная инвестиционная политика, инвестиционная привлекательность, региональное развитие.

Khlopiak S.V.

Kyiv National University of Trade and Economics

STATE MECHANISM FOR REGULATING INVESTMENT IN TOURISM

Summary

The article researches the process of development of the state investment policy in tourism and suggests mathematical methods for assessing its effectiveness. It defines the necessity of regionalization of state investment programmes and outlines investment priorities for tourism and recreational areas with different indices of investment attractiveness.

Keywords: tourism, investment, state investment policy, investment attraction, regional development.